

Niekedy rozmýšľam, či nie som nejaká „fejková“, keď mám rada to, čo drvivá väčšina populácie až tak nemusí. Napríklad vášeň pre upratovanie po maľovaní, moja stupňujúca sa potreba chladu pri horúčke, vrcholiaca umývaním okien alebo náklonnosť k poradám a seminárom. Nie k tým, ktoré sú náplňou mojej práce, ale k tým, kde som ako plnokrvný účastník.

Kúzelná skutočnosť je cestovanie. Cestujem často, takže rada, dobrovoľne rada. Je za tým čistá, nekomplikovaná emócia. Vtedy sa dá len tak byť s ľuďmi a medzi ľuďmi, vnímať ich, počúvať, nasávať, čím žijú. Stáva sa, že si z navnímaného niečo založím do herbára inšpirácií na školenia a workshopy. Lebo je to o živote a realite, niečo ako uvedomovacia pauza pri predstavení, keď človeku dôjde pointa.

Jediné, čo ma odrádza na cestovaní, je moment jazdy v autobuse či trolejbuse, keď akákoľvek jesenná melanchólia musí ustúpiť hneď, ako šofér brzdí na zastávke. Pretože zo štýlu jazdy sa zdá, že je prinajmenšom exfinalista jazdy Formuly 1. Vtedy nie je čas na myšlienkové úvahy, lebo človek je rád, že vybalansuje štart zo zastávky so súčasným pokusom označiť si lístok v štandardne nefungujúcom stroji na tretíkrát. Keď po paraolympijskom skoku na sedadlo si človek šťastne vydýchne, no vzápätí na najbližšej ostro vybratej zákrute, zatínajúc päty do podlahy, prihlási sa krč v ľavom stehne a naznačí, že organizmus potrebuje doplniť zásobu magnézia. Pri prípravnom manévri na vystupovanie v dostatočnom predstihu mi prebehne podvýživená myšlienka, či šofér robí svoju prácu rád alebo ho k tomu donútila hypotéka.

K rozkladu klasických názorov na zasvätenú ženu prispieva aj moja vášeň pre autá. Nie pre niektoré negatívne zážitky z cestovania. Keď vidím pekné auto, srdce sa mi presúva z hrude do spánkov a búši omnoho rýchlejšie. Všimam si na nich všetko, každý detail. Reálna šanca jazdy v kvalitnom aute sa však pre mňa logicky potáca.

Bolo to však len nedávno, keď som zažila pomerne vypätú situáciu, ktorá ma precvičila v schopnosti zvládnuť kumulovaný stres, situáciu, ktorá je ťažká ako pondelková cesta do práce.

Vtedy to mám tak rada! Keď to príde nečakane! Spadnúť zo stresu do neočakávanej, prekvapujúcej radosti. V tomto prípade to bola správa od človeka, ktorý naskenoval moju situáciu a preplnený empatiou mi poslal správu, že dostanem k dispozícii jeho auto aj s plnou nádržou na celý deň, kedy budem chcieť.

Správa v správny čas, ktorá akoby nasadila duši ľahkú športovú obuv a pomohla jej prebehnúť cez náročné chvíle odpružene a ľahšie.

Je pravda, že s cudzím autom jazdím krčovito a upotene, s plným vedomím, že škrabanec na aute je pre muža podobná katastrofa ako pre ženu zlomený opäťok. V tomto prípade však jazda v krásnom aute zvonku aj zvnútra, pohodlný a prijímajúci dizajn, kvalitné ozvučenie

a dynamika motora bola balená do milosrdnej veľkodušnosti srdca, ktoré vedelo zareagovať citlivo a pohotovo. V ten deň som si uvedomila, že milosrdenstvo nie je vec statická. Môže byť aj na štyroch kolesách.

Eva Rušínová, FMA

Článok bol publikovaný v časopise [Zasvätený život 01/2020](#).

The post [Milosrdenstvo na štyroch kolesách](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)